

GHEORGHE GAVRILĂ COPIL

Suntem la noi de când e om pe lume

Noi suntem toți copiii lui Zalmoxe,
De când răsare soarele-n Carpați,
Pe umărul de stâncă dacogetic,
Prin generații mândre de bărbați.

Noi suntem fiii Sarmizegetuzei,
Luminile Golgotei din Carpați,
Pe umărul de stâncă dacogetic,
Prin generații mândre de bărbați.

La noi pe Tisa, Dunăre și Nistru,
In cer spiritual, strămoșii din Carpați,
Pe umărul de stâncă dacogetic,
Prin generații mândre de bărbați.

Suntem la noi, de când e om pe lume,
De când răsare soarele-n Carpați,
Pe umărul de stâncă dacogetic,
Prin generații mândre de bărbați.

Și Dumnezeu în noi își duce veacul,
De când răsare soarele-n Carpați,
Pe umărul de stâncă dacogetic,
Prin generații mândre de bărbați.

Și nu se mai ascunde nicăieri

Beau apa fântânilor și-mpodobesc grădinile cu flori,
Peste lucruri ninge vremea și în trupul meu înflorește,
Își înmoaie aripile zarea cu bucuriile din oglinda eului,
Veșnicia mă-ndeamnă s-o caut prin rotirile aștrilor,
Cineva zboară toate cele văzute,
Palmele mele ating răcoarea scoicilor,
Palmele mele se opresc pe lucruri,
Palmele mele peste chipul materiei,
Palmele mele peste glasul sufletului,
Se ating de lucruri și lucrurile cântă și eu cânt
Și palmele se împreună cu alte palme
Și cerul se împreună cu pământul
Și lemnul viorii se topește în sunet
Și muzica nu se mai satură de sine însăși
Și nu se mai ascunde nicăieri,
În tăcerea nici unei strune
Și în adâncul nici unui bob de nisip.

Ardealul

A fost Ardealul insulă-n ocean,
Cu apele în Alpi și în Balcan.
Trecură din Panonia, prin stâncă
Și Dunărea era o mare-adâncă.

Aci-n căușul munților Carpați,
De Dumnezeu pe frunte sărutați,
Ierusalim sub fulgere și nori,
Biserica din lacrimi și sudori.

În noi, strămoșii toți, de la-nceput
Și noi, de Sarmizegetuza scut,
Cu busuioc de Crișuri apărați,
Cu bolțile-nstelate îmbrăcați.

Zidiți de vii, bătrânii în copii,
Ne apărăm Ardealul de urgii,
Precum Biserica, suntem blindați,
Cu răstigniții noștri din Carpați.

Apel

Voi ridica acum drapelul
Deasupra munților Carpați,
Și voi rosti, spre zări, apelul
Celor sub glie-nmormântați.

Se-adună toți, din vremuri sure,
Din buni-străbuni, ocean de frați,
Lângă Altarul Mândrei Dacii,
La Kogaionul din Carpați.

Aici, spre piscul de lumină,
Al conștiinței românești,
Se-ndreaptă Neamul la stupină,
Pe drum de mit și de povești.

Cu Arca Daciei pe valuri,
Printre planete-n univers,
Iar veșnicia între maluri,
Tăiate d-Eminescu-n vers.

Acum e ceasul cel de taină,
Să trecem drumul, prin povești,
De vorbă cu martirii țării,
La Eminescu-n Ipotești.

E sfat din nou și-nlăcrimare,
Se-așteaptă Feți-Frumoși, la greu,
Din Tisa, până jos, la mare,
Din București, pân' la Ineu!

Sub roată

Basarabia e toată,
Răni de răstigniți sub roată.

Horia

Sus, sus, sus, întru Albac,
Horia-i iar regele dac,
Din gorun face biserici,
Pentru Blândul Chip, din predici.

VASILE COPILU CHEATRĂ

***Avram Iancu**

L-au zămislit străfunduri de pădure,
Din lacrimile celor mulți și fără țol,
Să lovească-n cei ce au venit să fure,
Cu brâncă dreaptă, trăznet, pe pistol.

A crescut ca steiu-n strai sărac,
Cu inima plecată peste gloată,
Ascultând cum din adânc de veac,
Gem sufletele celor trași pe roată.

Astăzi doarme somnul său adânc,
Alături de Horea, sub gorun, în glia geto-dacă,
De nu s-ar fi născut cu spada la oblânc,
Istoria Transilvaniei ar fi cu zeci de veacuri mai săracă.

Orga de bazalt

Tot ce atingem e numai cântec și har,
Pâna și drumul sub pașii noștri cântă,
Nici un gest nu e zămislit în zadar
Și pământul își mângâie țărâna sfântă.

E poate ora când trebuie să-i ieșim înainte
Cu pită și sare, ca la oaspeții de seamă.
Să nu ponosim cântecul cu jumătăți de cuvinte,
Când auzim cum soarele pe creste ne cheamă.

Cântăm și noi, și florile și munții,
Cu cântecul ne înfrumusețăm pământul,
Vibrează, ca un imn, sudoarea frunții
Și ne prefacem în viori, când ne atinge vântul.

Cântecul meu e moștenit din vremuri de demult
Și e crescut, ca pâinea, în paiul grâului înalt,
Când înflorește-n mine și-l ascult,
Mă simt, ca Detunata, orgă de bazalt.

(*Din revista **Cumpăna**, Freiburg, an I, nr. 2, 1992)

RADU GYR

Mormântul căpitanului

De-aici'nainte, vremea se măsoară
cu trudnicele tale oseminte,
și veacul care curge peste țară
începe din cenușa ta fierbinte.

Mergi printre noi cu sfânta-ți moarte vie,
ne tămâiezi cu marea ta tăcere...
Mormântul tău e numai înviere,
prin tine luminăm de veșnicie.

Prin tine bem, setoși, din Mântuire,
prin tine doar, ne-am curățit de zgură...
Izvor ne ești și cină și zidire
și patrafir și cuminecătură...

Ești anzima pe care'n plâns o cere
inima noastră pururea flămândă.
Ești drumul nostru către zări de miere,
ești perna pentru tâmpla fumegândă...

Ești ruga Țării pentru biruință,
mistria noastră'n aur ferecată,
dalta de foc înfiptă în credință...
Mormântul tău e viața noastră toată.

Venim lângă țărâna ta iubită,
și umbra ta, prin smirnă și balade,
ne-atinge cu plutirea ei sfințită
și se preschimbă'torțe și în spade.

Cu duhul tău-mireasamă de grădină-
ne miruim, sub zâmbet de icoane.
Culegem din mormântul tău lumină
și ne spălăm obrazii de prigoane.

Luăm un pumn de lut din groapa sfântă
și-l punem pe vechi răni de închisoare;
și rănile din noi tresar și cântă,
se fac medalii și zâmbesc în soare.

Dar de-or veni, cândva, cu pași ușarnici,
la groapa ta mișeii și viclenii,
și se vor bate'n piept cu pumni fățarnici,
slăvind lumina sfintelor vedenii,

Mormântul tău, gemând, să se ridice
Și duhul tău, țâșnind din veșnicie,
într-un năpraznic fulger să despice
pângăritoarea lor nimicnicie!

Ridică-te Gheorghe, ridică-te Ioane!

Nu pentr-o lopată de rumenă pâine,
nu pentru pătule, nu pentru pogoane,
ci pentru văzduhul tău liber de mâine,
ridică-te Gheorghe, ridică-te Ioane!

Pentru sângele neamului tău curs prin șanțuri
pentru cântecul tău țintuit în piroane,
pentru lacrima soarelui tău, pus în lanțuri,
ridică-te Gheorghe, ridică-te Ioane!

Nu pentru mânia scrâșnită-n măsele,
ci ca s'aduni chiuind pe tăpșane
o claie de cer și-o căciulă de stele,
ridică-te Gheorghe, ridică-te Ioane!

Așa, ca să bei libertatea din ciuturi
și-n ea să te-afunzi ca un cer în bulboane
și zarzării ei peste tine să-i scuturi,
ridică-te Gheorghe, ridică-te Ioane!

Așa, ca să-ți pui tot sărutul fierbinte,
pe praguri, pe prispe, pe uși, pe icoane,
pe toate ce slobote-ți ies înainte,
Ridică-te Gheorghe, ridică-te Ioane!

Ridică-te Gheorghe pe lanțuri și funii!
Ridică-te Ioane pe sfinte ciolane!
Și sus, ca lumina din urma furtunii,
Ridică-te Gheorghe, ridică-te Ioane!

Voi n'ați fost cu noi în celule

Voi n'ați fost cu noi în celule

să știți ce e viața de bezne,
sub ghiare de fiară, cu guri nesătule,
voi nu știți ce-i omul când prinde să urle,
strivit de cătușe la glezne.

Voi n'ați plâns în palme, firebinte,
străpunși de cuțitul trădării.
Sub cer fără stele, în drum spre morminte,
voi n'ați dus povara durerilor sfinte
spre slava și binele țării.

În cântec cu noi lalolaltă
trecând printre umbre pereții,
voi n'ați cunoscut frumusețea înaltă
cum dorul irumpe, cum inima saltă
gonind după harfele vieții.

Ce-i munca de brațe plăpânde,
ce-i jugul, ce-i rânjet de monstru,
cum scârțâie osul când frigul pătrunde,
ce-i foamea, ce-i setea, voi n'aveți de unde
să spuneți aproapelui vostru.

Voi nu știți în crunta-nchisoare
cum minte speranța și visul,
când ușile grele se'nchid în zăvoare,
și'n teamă de groaznica lui încleștare
pe sine se vinde învinsul.

Ați stat la ospete'ncărcate
gonind după fast și orgoliu,
nici milă de noi și nici dor, nici dreptate,
nici candelă-aprinsă și nici libertate,
doar ghimpții imensului doliu.

Așa sunteți toți cei ce credeți
că pumnul e singura faimă.
Fățarnici la cuget, pe-alături ne treceți,
când noi cu obraji ca pământul și vineți,
gustăm din osândă și spaimă.

Când porțile sparge-se-vor toate
și morții vor prinde să urle,
când lanțuri și ziduri cădea-vor sfărmate,
voi nu știți ce'nseamnă'nvierea din moarte,
căci n'ați fost cu noi în celule.

Crezul

Puneți-mi lanțuri și cătușe
să sune scrâșnetul hain
și mii de lacăte la ușe,
eu tot ceiace-am fost rămân.

Surpați asupra-mi munți și ape
puteți chiar să mă spânzurați.
Cu grele, negre târnăcoape,
credința nu mi-o sfărâmați.

Târâți-mă de vreți sub șanțuri
și îngropați-mi trupul stins.
Eu sorb ca Făt-Frumos, din lanțuri
puteri adânci de neînvinș.

Puteți să năpustiți tot iadul
ca să mă frângă până'miez.
Eu stau în viscole ca bradul
și tare, tare ca un crez.

LEONIDA LARI

POETUL ȘI PUTEREA

Nu sunt decât un biet poet pe care
Maica-l deplânse, de cum s-a născut,
Doar steaua se-arătă îndurătoare,
Hrănind cu foc ființa mea de lut.

Oricum, mi-e strâmt sub soare și sub lună,
Fiind o punte între morți și vii,
Doar câteodată viața-mi pare bună,
Când scriu suave, dure poezii...

Da, Dumnezeu nu-mi dete drept avere
Decât un foc de taină, minunat,
De-atâta nu-nțeleg, de ce-mi se cere
Cam tot ce-ar fi să facă un cap de stat.

Că rafturile-s pline-n magazine,
Dar preascumpirea ne-a cam doborât,
Că vama de la Prut e o rușine-
De toate e poetu-nvinuit?!

Dar, oameni buni, eu n-am pe-adevărate
Decât un pic sacral de foc etern,
Alții au oaste și securitate,
Tot alții au putere în guvern.

De mine-a fost nevoie doar sub tancuri,
Sub pietre și sub lamă de topor,
Când șefii de-azi făceau cu rușii bancuri
Pe seama chinuitului popor.

De mine-a fost nevoie pe atâta,
Pe cât ar fi de-o pasăre de jar,
Ca șefii de-azi să apuce pâinea, bâta,
Și-apoi la ruși să ne închine iar.

Acum de mine nu-i nevoie mare,
Acum poetul este nedorit,
Căci vede-ntâiul ce e o trădare
Și șefilor de azi le stă în gât.

Acum de mine nu-i deloc nevoie,
Acum la modă-i orișice cucui,
Acum poetul cu bilet de voie
Poate intra în Sfatul Țării lui.

De-aceea , nu aveți nimic a-mi cere,
Trăiți așa, precum v-au poruncit
Aleșii voștri, doar la o cădere
Veți înțelege cine v-a iubit...

Și cum v-a vrut de liberi și aproape
De marii domni ce-au întregit firese
Această Țară de pământ și ape,
Pe care bolșevicii o-mpărțesc.

De-oi fi-n vreo pușcărie de pomină,
De-oi fi pe-un munte-ascetic, auriu,
Din criza de hârtie, cu lumină
Pe aer poezia am să scriu.

Eu sunt un trist poet și las cetatea
Să se trezească mâine cu un gând,
Că de la Domnu-i dată libertatea
Și că Unirea nu se-așteaptă-n rând!

ACEASTA NU-S EU...

Acesta nu-s eu, dragul meu, e seara,
Căzută peste șes ca o pleoapă,
Sub care germinează primăvara
Și ierbele cu sucuri le adapă.

Acesta nu-s eu, dragul meu, e ceața,
Ce printre dealuri se strecoară mută,
La fel de trecătoare ca și viața
Și ca și ea-la fel, necunoscută.

Acesta nu-s eu, dragul meu, e teama
Iubirii tale de singurătate,
Aceasta nu-s eu, dragul meu, e vama,
Eu nu-s, eu nu-s, pentru că sunt în toate.

ILINCA NATHANIEL

LUMINA DE PE UMĂRUL STĂNG

*

Doamne,
sunt singură pe lume
și în locul cel mai înalt și mai ascuns
Tu ești prezent
în această zbatere
a sufletului însingurat.
eu zbor către lumea
Ta necunoscută

*

sunt în mare
în zbor
și lumina curge în mugur
din soare către umărul meu
ce poartă lumina din cer
îngerul păzește zborul meu
până dincolo de orizontul privirii

*

Tu ai coborat în

spirala timpului
și ai cuprins chipul de copil
ce privește mirat către Tine
în călătoria Ta în timp către noi
Tu ai mântuit lumea
prin jertfa supremă
ce devine axă pentru noi
rătăcitori în timpul
ce este numai al Tău
noi nu mai avem timp
decât cel al devenirii
către Tine.

*

pășesc pe un pod
cât de misterioasă este
această trecere
parcă aș vrea să zbor
până dincolo de zările care
nu mă mai sperie
câtă putere să zbor
în infinitul ce mă cuprinde.

*

copilul trăiește în cer
și cântă
stă în genunchi
odihnindu-se pe un nor
îngerul se apleacă voios
către bucuria copilului
devenită nor
cântec, cuvânt
zâmbet
copilul plutește
în gândul lui

către Tine

*

s-a întâmplat o minune atunci
se întâmplă minunea mereu
trei copii Te caută
în zborul lor
către nașterea Ta
ce devine lumină
călăuzitoare spre Tine.

*

lumea e un vârtej
și din acest haos
numai Tu cu nașterea Ta
cu durerea din Tine
ești axă, ești sens,
ești început și sfârșit
ce mă îndepărtează pe mine
să fiu înghițită de vortex.

*

pământul e o sferă
ce plutește către plus infinit
e grădina creată
de Tine
ca eu să zbor
către lumina făcută
drumul dintre mine și Tine
pentru că Tu ai creat
nemărginirea
Tu ai creat sensul zborului meu
în lumina albastrului
dincolo de universuri paralele

*

omul stă în genunchi
pe marea vieții
Tu ești cerul, Tu ești
lumina și ne chemi
să călătorim
către un alt cer
scara aceea către cerul Tău
este drumul dintre noi doi
este drumul pe care
Tu ai pășit
ca eu să pot zbura
către Tine
cu o întreagă lume
prin infinitul creației Tale
ce este locașul vieții mele

*

eu trăiesc acum și aici
în infinit
în nemărginirea creată de Tine
Tu ești scara,
Tu ești sensul,
Tu ești drumul,
spre înainte
eu nu mă opresc
și e așa de simplu
să nu privesc înapoi
în mersul meu
spre tot mai înalt
nu văd decât
treptele scării
ce e așezată între mine și Tine

Tu care ești dincolo de univers
și eu locuiesc
în infinitul creat de Tine

*

doar o lumină atinge pământul
îngerii cântă și oamenii se tem
și se apropie atât de tăcuți
de minunea lumii
încât noaptea devine zi
la nașterea Ta
în infinitul atât de mic
să te cuprindă

*

marea e minunată
mai rece
care nu arde
și eu pot păși
peste razele lui
fără să mă topesc
fără să dispar
pentru că infinitul Tău
e drumul către
lumina de dincolo de cosmos
și eu cu Tine prezent în creația Ta
pot zbura până dincolo de tot
ce este omenesc
să mă cuprindă
lumina ce a pătruns

de dincolo de univers
e ca un soare
face întunericul
să lucească în muguri de foc
și gândul mult mai puternic
să nu se mai teamă
de această minune de pretutindeni

*

parcă aș vrea să dorm
și cu ochii mereu închiși
să nu mai văd nimic
din tot ce este în afară
să fiu așa, mereu
și lumea ce mă strânge
cu marginile ei
să dispară
eu să fiu doar cerul din mine
ce-mi primește zborul fără teamă.

GEORGE ROCA

EMINESCU

**Într-o dimineață,
Dumnezeu
s-a sculat vesel și binedispus!**

**A închis vântul în cămară,
a alungat norii,
a scos din priză fulgerele,
a oprit cutremurele și valurile
și a stins focul sub cazanele vulcanilor!**

În ziua aceea nu se făceau războinici,

nici teroriști, nici mercenari...

**Dumnezeu avea nevoie de
liniște și pace!
Venise vremea să împartă
meseriile la români!**

**Pe Brâncuși l-a făcut pietrar,
pe Țiriac, jucător de tenis,
pe Vlaicu, zburător,
pe Grigorescu, zugrav,
pe Enescu, muzicant,
pe Hagi, fotbalist.**

**N-a uitat-o nici pe doamna Aslan,
nici chiar pe domnișoara Comăneci...
N-a uitat pe nimeni!**

**A tot lucrat pân' la sfârșitul zilei,
ca să-i mulțumească pe toți!**

**Spre seară,
la lumina luceferilor,
pentru a-și desăvârși lucrarea,
a creat poetul,
pe Eminescu!**